

L a i v a s

THE SHIP

Savaitinis Lietuvių R. Katalikų Laikraštis

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

No. 3

Sausio (Jan.) 17, 1925

Metai V.

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

Svarbus Reikalas.

Visi visuomeninio mokslo žinovai pripažįsta, kad asmens tikėjimas daug priklauso ir nuo jojo tautinio susipratimo. Juo žmogus daugiau brangina visas jam duotas Sutvertėjo dovanas, juo jisai arčiau prie žmogaus kokiai nors tautai priklauso. Tos tautos visa praeitis, jos šiandieniniai rūpesčiai, jos planai ateitin apima ir pavienius tos tautos narius. Pametęs savo tautystę žmogus, prie kitos siekių, rūpesčių, reikalų nepajėgs tinkamai prisitaikinti, kad tuomi savo asmenybei neturėtų nuostolio. Žmogus be tautos, be tėvynės, tai tautinis ligonis, išsigimėlis.

Prie tokių ir kitos mažesnės, ar didesnės nedorybės prisiplaka. Ištauteliui visuomet gręsi didesnis pavojus nustoti tikrojo tikėjimo.

Kas čia pasakyta bendrai, tas labai tinka prie mūsų Lietuvių tautos išsigimėlių. O jų kas metai iš jaunimo tarpo vis daugiau atsiranda. Juo daugiau turėsime išsigimusio jaunimo, juo labiau gręsi ir tikrojo tikėjimo nustoti pavojus. Tikrojo tikėjimo, Katalikų Bažnyčios ir savo tautos reikalų spiriami, būtina turime rūpintis, kad komžiausiai atsirastų panašių mūsų tarpe.

Šiandie katalikų pavojaus Bažny-

čiai lietuvių tarpe nėra didelis. Nuolatinės mūsų kolonijose misijos, laikraščiai, knygos, o taipgi bažnytinės pamaldos ir pamokslai išaiškina žmonėms reikalingiausius užmetimus, priekaištus ir t. t. Bet ištautėjimo sulaikymo reikale dar nedaug padaryta. Gera yra, kad įsisteigėme daugelyje kolonijų savas parapijines mokyklas. Čia priaugančioji karta mūsų dvasioje auklėjama ir mokinama. Bet tai tik pradžios darbas.

Parapijinę mokyklą pabaigęs jaunimas eina į High Schoolę. Ir čia jau daug mus padaryta. Turime mergaitėms High Schoolę, ir Šv. Kazimiero Akademiją. Švento Kazimiero Seserų auklėjamos ir mokimos mergaitės, beabejo, tinkamiausiu budu ruošiasi į gyvenimą. O ką mūsų katalikiškoji visuomenė padarė dėl berniokų? Juk vienos mergaitės nesugebės užstoti dabartinius draugijų ir visuomeninius darbuotojus mūsų išėivijos tarpe. Reikia kad ir vaikinai turėtų progos bendrųjų mokslų gauti savo tautos istorijos, kalbos, Tėvynės siekių supratimą. To jie negali rasti svetimtaučių High Schoolėse ir Kolegijose, nes kiekviena tauta savo mokslainėje auklėja ne kitiems, o tik sau jaunuolius, bendradarbius. Svarbus taigi mums lietuviams reikalas kogreičiausiai įsigyti savo High Schoolę ir Kolegiją vaikiniams. Tą visi jaučia, apie tą kaskartą ima daugiau kalbėti, ieškoti kelių, kaip tą berniokams Kolegiją įsteigus.

Keletą kartų prieš Kalėdas "Drauge" galima buvo pastebėti mūsų išėivijos

jos darbuotojų susirupinimą tuo reikalu. Vieni paduodami vieni sumanymai, kiti kiti. O viską trumpai sutraukus yra toks dalykas.

High Schoolę ir Kolegiją pastatyti galima. Tiesa, jos negali pastatyti nei viena draugija, nei pati L. K. Federacija, bet ją gali pastatyti ir vesti Kunigų Marijonų Kongregacija. Per keletą Federacijos Seimų tartasi ir galutinai prašyta Marijonų apsiimti organizuoti, tvirti ir vesti berniokams Kolegiją. Kolegija mums lietuviams reikalinga tuč tuojau. Bet Kunigų Marijonų Kongregacija šiuo tarpu pati viena nieko beveik negali padaryti, — pati skolose. Beieškant kelių, prieita, kad norint, kad Marijonai greitu laiku pastatytų Kolegiją, reikia teikti jiems organizuotai pagelba. Toji organizuota pagelba pasireikštų įkuriant visose lietuvių kolonijose "Kunigų Marijonų Kongregacijos Remėjų Draugijos" skyrius. Jos tikslas yra visiems aiškus — pagelba Marijonams, kad galėtų įkurti berniokams Kolegiją.

Vertėtų subrusti visoms mūsų kolonijoms. Nes Kolegijai pastatyti reikia daug pinigų. Kurkime "K. M. K. Remėjų Dr-jos" skyrius. Praneškime apie jų įsikurimą Marijonų Vyresniajam kun. V. Kulikauskui 2334 So. Oakley ave., Chicago, Ill. Nurodymai, kaip toliau veikti, draugijos įstatai, narių teisės ir privilegijos, jų pareigos ir vidujis susitvarkymas bus bematant pranešta skyriams.

Kolegijos reikalas yra svarbus mūsų išėivijai. Ją reikia pastatyti kiek ga-

lint, greičiau, kad mūsų tautai pavojų nukreipus. Tas yra visos mūsų išeivijos reikalas.

Patys Marijonai yra užversti darbais redaguojant ir leidžiant laikraščius: "Drauga", "Laivą", duodant žmoniems misijas, patarnaujant parapijoms, tvarkant savo Naujokyną. Negalima todėl laukti, kad kas nors iš Marijonų atvažiuotų į kiekvieną parapiją, į kiekvieną Lietuvių koloniją pakalbėti minimu Kolegijos steigimo reikalu.

Kolegijos reikalas visiems yra suprantamas ir svarbus. Jos reikalingumą visa mūsų išeivija gerai atjaučia. Čia nereiks įtikrinėjimų kas visiems aišku. O prie jos įkurimo mes turime eiti organizuoti. Organizuotą pagelbą suteikdami Kunigų Marijonų Kongregacijai ir patiems Marijonams su atsidavimu pasišventus jos įkurimui, pasijusime, kad jau Kolegiją berniokams bestatą. Į darbą tad!

Kun. D-ras K. Matulaitis.

Šventųjų Metų Praeitis.

Garsūs maldininkai.

Vienuoliktais Šventaisiais Metais (1575 m.) Romą aplankė Šv. Karolius Borromeo; Šv. Felice iš Cantalice; Parmos kunigaikštis; poetas Torquato Tasso, ir kt.

Patsai Popiežius Grigorius XIII parodė daug maldingumo. Nors ėjo 89 metus amžiaus, bet keletą kartų pats vienas vizitavo bazilikas.

Dvylikti Šventieji Metai buvo minimi 1600 metais prie Popiežiaus Klemento VIII. Tikinčiųjų supludimas buvo nepaprastai skaitlingas. Kalbama ir rekorduose pažymima, kad tais metais Romą aplankė nemažiau 3 milijonų žmonių. Daugelis buvo iš Vokietijos, kur siautė iškilusi erezija. Iš Francijos, kur Enrikas VI pirm trumpo laiko buvo atsimetęs nuo protestantizmo, atvyko virš 300 tukstančių maldininkų. Pats Popiežius tais metais net 60 kartų buvo aplankęs bazilikas. Plovė jis maldininkų kojas ir dažnai klausė maldininkų išpažinties kai paprastas kunigas.

Tarpe įžymiausių Romą aplankė: Aus-

(Tasa).

trijos kardinolas, kurs buvo persitaisęs paprasto žmogelio rubais ir kartu su kitais maldininkais lankė bazilikas; Parmos kunigaikštis; Lemos grafas; Neapolio vice-karalius; Maltos Ordeno Didysis Viršininkas; Bavarijos kunigaikštis; Austrijos arkikunigaikštis Ferdinandas, ir kt.

Daugelis eretikų taip pat iš žingeidumo atvyko Romon. Iš jų nemažas skaičius gryžo Katalikų Bažnyčion. Buvo apie 400 atsivertimų. Jų tarpe pažymėtini: Wuettembergo kunigaikštis Frederikas ir Stephen Calvino, žinomo eretiko giminaitis.

Popiežius Urbonas VIII 1625 metais minėjo Tryliktuosius Šventuosius Metus.

Tais metais Neapoly siautė maras. Nežiurint to, maldininkų supludimas buvo labai skaitlingas. Šv. Trejybės Brolija pusei milijono maldininkų parupino prieglaudos.

Tarpe maldininkų minimi šie įžymieji asmenys: Švedijos karalius Ladislaus; Austrijos arki-kunigaikštis Leopoldas; Aleali kunigaikštis, kurs reprezentavo Ispanijos karalių; specialė deputacija iš

Venecijos respublikos.

Tarp atsivertusių katalikybėn buvo ir Transylvanijos kunigaikštis Gabriel Besim.

Tais metais Popiežius kononizavo Šv. Elzbieta, Portugalijos karalienę, ir beatifikavo: Andriejų Avellino ir Felice iš Cantalice.

Atsivertimų rekordas.

Keturioliktieji Šventieji Metai buvo minimi 1650 metais Bažnyčią valdant Popiežiui Inocentui X. Tais metais ėjo karas Francijoje ir Ispanijoje. Tečiaus maldininkų suvykimas Romon buvo didelis, Šv. Trejybės Brolija priglaudė 335,000 maldininkų. Buvo daugelis atsivertimų, kiek nebūta kitais metais. Tarp atsivertusių Bažnyčion buvo Christopher Ratzow, kurs rašė savo broliui: "Tu man sakei, kad Romoje aš apsiliksiu atradęs vientik prietarus ir kitokias naujenybes. Tečiaus aš atrandau, kad visatinos Bažnyčios vaizdas tera pilnas senovės pamaldumo ir šventumo ir tai visa šiandie atspindi mano sieloje."

Penkiolikti Šventieji Metai buvo minimi prie Popiežiaus Klemento X 1675 metais. Atidarant Šventąsias Duris buvo 200,000 maldininkų. Kad padaryti daugiaus vietos atlikti durių atidarymo apeigoms, Šv. Petro Bazilikos aikštėje surengta procesija.

Visais metais apsilankė arti pusantro milijono maldininkų. Tais metais buvo beatifikuoti Kryžiaus Jonas (John of the Cross) ir Pranciškus Solano. Maldininkų tarpe buvo: Švedijos karalienė Kristina, Bosnijos kunigaikščiu broliu Pilypas ir Jokubas, ir kt.

Šešioliktus Šventuosius Metus paskelbė Popiežius Inocentas XII ir minėti

1700 metais. Popiežius buvo nestiprus, delto Šventąsias Duris atidaryti deleguotas Kardinolas Emanuel de Bouillon. Rugsėjo 27 d. šis Popiežius mirė, tad jo įpėdinis Klementas IX Šventųjų Metų Jubiliejų uždarė. Pirm mirsiant Inocentas XII visgi pajėgė keletą kartų aplankyti Šv. Petro Baziliką. Naujas Popiežius Klementas IX pirmukart miniai pasirodė aplankydamas Baziliką. Jam drau gavo Kardinolas Orsini, kuris paskui pats liko Popiežius kaipo Benediktas XIII ir kitus Šventuosius Metus minėjo 1725 metais.

Šiais 1700 metais maldininkų suplūdimas buvo nepaprastai skaitlingas. Kai kuriomis dienomis Šv. Komunija dalinta nuo ryto lig vakaro, ty. per dieną ir tai vos apsidirbta.

Tarp kitų Romą aplankė karaliaus Jono Sobieskio žmona-našlė, Maria Kazimiera, kuri Šv. Petro Bazilikon ėjo basas. Su jąja buvo jos trys sunys.

Benediktas XIII septynioliktus Šventuosius Metus minėjo 1725 metais. Taisai didžiai dievotas Popiežius daug kartų aplankė bazilikas ir paskui nuvyko į Monte Marie, kur užsidarė Tėvų Dominikonų ordono vienuolynan. Pats buvo Dominikonas. Jis apsitaisė paprasto vienuolio rubais ir be jokių palydovų nuvyko atlikti rekolekcijų. Gryžęs iš vienuolyno sušaukė Romos diocezijų sinodą, kurs įvyko Šv. Jono Laterano bazilikoje. Tai buvo paskutinis Romoj laikomas sinodas.

Buvo daug maldininkų. Popiežius pats suteikė šv. tikėjimo patvirtinimą Dietrichstein grafiui, kurs atvykęs Romon išsižadėjo liuteranizmo.

(Dar ne viskas).

II SEKMADIENIS PO TRIJŲ KARALIŲ

L e k c i j a

ROM. 12, 6-16.

BROLIAI: Mēs turime dovanų, kurios, žiurint mums duotosios malonės, yra įvairios. Jei tai pranašystės dovana, tebunie ji vartojama, prisilaikant tikėjimo taisyklių; jei kas turi tarnavimo dovaną, tas tesilaikai tarnavimo; kas mokina, tepasilieka prie mokslo; kas duoda išpėjimų, tebunie prie išpėjimų; kas dalina, tedarai neklastingai; kas yra vyresnysis, tebunie uolus; kas daro gailėstingumo darbus, tedarai su džiaugsmu. Meilė tebunie be veidmainystės. Nekeškite pikto, laikykitės to, kas gera. Mylėkite kits kitą brolių meile. Pagerbimu kits kitą pralenkite. Uolumu nebukite tinginiai; bukite karšti dvasia; tarnaukite Viešpačiui. Džiaugkitės viltyje, bukite kantrūs suspaudime, išvermingi maldoje. Dalyvaukite šventųjų reikaluose, rupinkitės svetingumu. Laiminkite tuos, kurie jus persekioja, laiminkite ir nekeikite. Džiaugkitės su linksmaisiais, verkite su verkiančiais. Turėkite kits kitam vienokių jausmų; neieškokite aukštų dalykų, bet nusileiskite prie to, kas žema.

E v a n g e l i j a

JON. 2, 1-11.

ANUO metu buvo Galilejos Kanoje vestuvės. Tenai buvo Jėzaus motina. Buvo taip pat pakviestas į vestuves Jėzus su savo mokytiniais. Netekus vyno, Jėzaus motina jam tarė: Jie nebeturi vyno. Jėzus jai atsakė: Kas man darbo su tavim, moteriške? mano valanda dar neatėjo. Jo motina tarė tarnams: Darykite, ką tik jis jums pasakys. Buvo tenai pastatyta šeši akmeniniai indai paprastiesiems žydų apsiplovimams, kurių kiekvienam tilpo du ar trys kibirai. Jėzus jiems pasakė: Pripilkite indus vandens. Jie pripylė juos sklidinus. Tuomet Jėzus jiems tarė: Dabar semkite ir neškite vestuvių užvaizdai. Jie nunešė. Kaip tik vestuvių užvaizdas paragavo iš vandens padaryto vyno, nežinodamas, iš kur jis, nors tarnai, kurie sėmė vandenį, žinojo, pasišaukė jaunikį ir jam tarė: Kiekvienas žmogus pirma stato gero vyno, kuomet gi įgeria, tuomet to, kurs menkesnis, tu gi palaikie gerąjį vyną iki dabar. Tą stebuklą pradžia Jėzus padarė Galilejos Kanoje; taip jis apreiškė savo garbę, ir jo mokytiniai tikėjo jį.

TIKIU.

Tryliktojo amžiaus pradžioje gyveno Veronoje, Italijos mieste, jaunas vaikas, kuris augo klaidatikių šeimynoje. Tačiau jisai turėjo laimės pažinti katalikų tikėjimą, lankydamas katalikiškąją mokyklą.

Vieną kartą jo dėdė paklausė: "Kotave mokina mokykloje?"

Vaikas papasakojęs apie įvairius dalykus, kurių mokinosi mokykloje, pridūrė: "Svarbiausis gi dalykas, kurio mus mokina yra "Tikiu." Ir pradėjo kalbėti "Tikiu į Dievą..."

Dėdė supykęs norėjo jį sustabdyti.

Nieko negelbėjo. Vaikas drąsiai sukalbėjo visą "Tikiu."

Tuomet dėdė užsirustinęs išvarė jį iš namų. Vaikas, kuris buvo vardu Petras, nenusiminė. Jisai nuėjo pas Dominikonus-vienuolius, kurie jį maloniai priėmė. Čia jisai baigė mokslus ir įstojo į Dominikonų vienuoliją. Vėliau Petras pagarsėjo, kaip iškalbus ir drąsus pamokslininkas, kuris dideliu uolumu kovojo prieš skleidžiamas klaidingas tikėjimo nuomones.

Klaidatikiai taip buvo delto įniršę, kad susitarę pasiuntė žmogžudžius, i-

dant nepakenčiamą pamokslininką nužudyty.

Kuomet vieną kartą Petras keliavo į Milano miestą, jįsai buvo žmogžudžių užpultas ir mirtinai sužeistas.

Gulėdamas kraujuose, Petras kalbėjo numylėtąjį tikėjimo išpažinimą "Tikiu."

Žmogžudžiai nepakęsdami to, užkimšo jam burną.

Tuomet Petras įmerkęs savo dre-

bantį pirštą į kraują, kurs apščiai tekėjo iš žaizdos, parašė ant žemės vieną žodį: "Tikiu į Dievą."

Ir taip mirė tasai drąsus tikėjimo išpažinėjas.

"Tikiu į Dievą" — tai yra pirmas religijos žodis.

Religija remiasi tikėjimo aktu. Delto turėti tikėjimą ir buti krikščioniui yra viena ir tas pats.

Aukso Laikrodis.

Chicagoje vienas laikrodininkas buvo labai turtingas. Jįsai beveik ne laikydavo kitokių laikrodžių, kaip tik auksinius. Draugų ir pažįstamų turėjo visame mieste labai daug.

Vieną kartą tasai laikrodininkas iškėlė didelę puotą savo draugams. Susirinko labai gražus senesniųjų ir jaunimo burelis. Visi buvo linksmi. Šeimininkas atsinešė vieną labai dailų auksinį laikrodį ir su žinovo pasigėrėjimu pasakojo, kaip tas laikrodis yra brangus.

Netikėtai atėjo daugiau svečių. Pasisveikino, kalba nukrypo visai į kitą pusę. Besirupindamas šeimininkas pavaišinti savo gerbiamus svečius visai pamiršo ir savo nuostabią pasaką apie tą retą gryno aukso laikrodį.

Visi skaniai pavakarieniavo, pasilinksmino. Bet štai laikrodininkas grybšt, grybšt sau už kišenių, ugi laikrodžio nėra. Sumišo.

— Gerbiamieji sveteliai! — atsitabu brangų aukso laikrodį. Dabar aš

liepė jįsai: — aš jums rodžiau tą nuosjį neberandu. Ar nebusite kuris perklaidą įsidėję sau į kišenių.

Visi svečiai beręgint išvertė savo kišenių. Tik vienas jaunas vaikas nuraudęs sėdėjo ir nenorėjo parodyti savo kišenių.

— Aš savo kišenių neversiu. Duodu garbės žodį, kad aš to laikrodžio neėmiau ir jo neturiu. —

Visi šnairomis žiurėjo į vaikną, bet nedrįso užsipulti. Jįsai turėjo iki tol pas visus gerą vardą. Bet tas keistas jo užsilaikymas daugelį vertė galvoti, kad jįsai, o ne kas kitas bus pasisavinęs tąjį auksinį laikrodį. Išsiskirstė visi, o laikrodžio nerado.

Eidamas gultų laikrodininkas nusi vilko švarką ir smarkiai padėjo ant kedės. Skverne kas tai pykstelėjo. Čiupt, ugi jo auksinis laikrodis. Rytojaus dieną šaukia laikrodininkas tą atsisakiusį parodyti savo kišenių vaikną ir sako:

— Aš savo laikrodį radau. Mano švarko kišenių pasirodė esąs prajęs

ir jisai įpuolė į pat skverną. Bet sakyk, gerbiamasis, kodėl Tamsta nenorėjai parodyti savo kišenių? Juk visi dabar mano pasisavinus mano laikrodį. —

— Mano Geradari, Tamsta žinai, kad aš esu neturtingų tėvų sunus. Kasdien pareidamas namo aš parnešu jiems vakarienės. Nenorėjau, kad tai patirtų kiti svečiai ir nebūtų Tamstai kokio nemalonumo dėl manęs. —

Suspaudė karštai laikrodininkas bernioko ranką ir sako.

— Tamsta esi geras sunus. Kad Tamstai nereikėtų daugiau taip toli vakarienės nešioti savo tėveliams, apsigyvenk pas mane. Aš pavedu Tamstai mano krautuvės priežiura. —

Su dideliu džiaugsmu vaikiną pasiėmė pas gerąjį laikrodininką dirbti, o tas prie kitos progos sukviets svečius papasakojo, kaip tas aukso laikrodis atsirado jo švarko skverne.

K. M.

Padėka Amerikiečiams.

Spalio 9 dieną Chicagoje ir kitose lietuvių kolonijose Am. R. K. Federacijos pastangomis buvo surengta rinkliava Vilniaus našlaičiams. Federacijos Centras pasiuntė aukas į Vilnių J. E. Vilniaus Vyskupo vardu. Štai dabar gautas Vyskupo laiškas, kur Jo Ekscelencija dėkoja amerikiečiams už aukas ir laimina visus aukotojus. Šį brangų laišką talpiname ištiesai.

Vilnius, 14. XII. 1924. Amerikos Lietuvių R. K. Federacijos Pirmininkui.

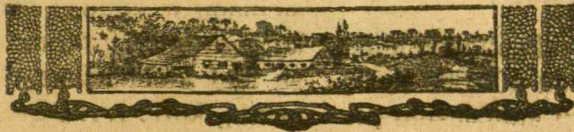
Gerbiamasis Kunige Pirmininke! —

Tamstos laišką, 23, XI d. rašytą, ir dviejų tukstančių dolerių čekį esu gavęs. Tuoj jį įteikiu Vilniaus Lietuvių

Komiteto pirmininkui, kun. Bieliauckui, kad gausią auką pagal Jusų nurodymus suvartotų. Labai širdingai dėkoju Am. Lietuvių Federacijos Valdybai ir visiems, kurie aukas dėjo, kad mūsų čionai nepamirštate. Jusų aukomis daug vaikelių galės išeiti mokslus ir virs žmonėmis. Tegul Jums visiems Viešpats šimteriopai atlygina už Jusų gerą širdį ir gausią auką.

Prašydamas, kad ir toliau mus nepamirštumėte, siunčiu Jums visiems nuoširdų pasveikinimą ir savo palaikimą.

† Jurgis, Vyskupas.

Katalikų Pasaulys.

Lietuva. Lietuvos Universitete Kaune yra viso 1.564 studentai ir 231 laisvi klausytojai. Sulyg tikyba pasiskirsto taip: katalikų — 1.095; izraelitų — 378; stačiatikių — 28; liuteronų — 18; reformatų — 6; vienas magometonas, o 26 nežino kokio jie tikėjimo. Aišku, tai sulaisvamanėję socialistėliai.

Japonija. Tokio mieste įvyko provincialis katalikų dvasiškijos Japonijoje suvažiavimas. Suvažiavimui pasitarimuose vadovavo J. E. Giardini, apaštalinis delegatas, trys arkivyskupai, trys vyskupai, keturi apaštaliniai prefektai, šeši Ordinų ir Kongregacijų Vyresnieji.

Su patariamuoju balsu dalyvavo penkiolika kunigų. Buvo tai vienas svarbiausių įvykių katalikų japonų gyvenime mūsų dienomis.

Francija. Smarkiai organizuojasi. Pasikėsinus socialistams pritš sąžinės laisvę, visi Francijos katalikai smarkiai subruzdą suorganizuoti apsigynimą.

Iš įvairiausių Francijos vietų ateina džiaugsmingų žinių, kad katalikai nieko daugiau nelaukdami, smarkiai buriasi vienybėn. Visoje Francijoje katalikai sudarys vieną galingą milioninę žmonėmis jėgą prieš socialistų tikėjimo laisvės varžymus, — tai visos Francijos Katalikų Federacija.

Saone-et-Loire vyskupijos katalikų Unija, skaitanti daugiau 100.000 narių, savo konferencijoje su entuziazmu priėmė nutarimą prisidėti prie Francijos Katalikų Federacijos, pasiūsdami kartu

generolui de Castelneau už jo darbuotę padėkos adresą-laišką.

Var, Moulins, Tarbes, Vannes, Bayonne, Vivers ir daugelį kitų mažesnių miestelių padaryta panašūs prisidėjimo prie K.-Federacijos nutarimai. Francuzai yra karšto kraujo žmonės ir užsidegę jie stebėtinų darbų padaro. Kaip pirmiau katalikai buvo apsnudę ir pasidalinę į politines partijas tarp savęs nesuteikė, taip dabar, bendram katalikų priešui-socialistam pasikesinus atimti nuo katalikų sąžinės laisvę, parodė ką gali padaryti, kad savo įsitikinimų laisvę apgynus.

Dailiai pasirodė ir Lyono katalikai. Penkiose įvairiose vietose tą pačią dieną turėjo susirinkimus; dalyvavo daugiau 20.000 katalikų. Visi vienbalsiai sutarė prisidėti prie tveriamos Francijos Katalikų Federacijos.

Čekoslovakija. Svarbiausiam Moravijos kasyklų mieste Moravska Ostava įvyko rinkimai. Tais rinkimais labai nustebinti visi katalikų priešai. Nes katalikų liaudies partija gavo 5.667 balsus daugiau negu buvusiai 1920 metais, kuomet soc. demokratų vokiečių partija visiškai beveik sunyko, nes gavo vos 813 balsų, o 1920 m. jie buvo gavę 5.746. Panašūs apsiereiškimai pastebiami ir kituose miestuose. Katalikų jėga ir susipratimas auga. Tikimasi, kad ateinančiais rinkimais į parlamentą, kurie įvyks greičiausiai 1925 m. katalikai paims sau tinkamą proporciną savo skaičiui ir atstovų skaičių.

Holandija. Holandija gali but pavadinata misionierių šalimi, nes iš Holandijos metai į metus daug pasišventusių vienuolių vyksta į visas pasaulio šalis Kristų skelbtų. Nors Holandijos katalikų skaičius nėra didesnis už Lietuvos, bet jų misionierių pilna Japonijoje, Azijoje, Afrikoje. Dabartinis Norvegijos vyskupas yra Holandas, Kard. van Rossum, Šventos Kongregacijos Tikėjimui plėsti Prefektas taipgi Holandas. Jo liepiami Holandijos Trapistai kuria savo namą Islandijoje.

Anglija. Londone vis dažniau ir dažniau pasitaiko atsivertimų iš anglikonų į tikrąją Kristaus Bažnyčią. Tie atsivertimai tuo žymesni, kad į katalikus pereina buvę anglikonų dvasininkai, priėriai, parapijų rektoriai. Savo buvusių dvasios vadų pėdomis seka ir daug jų buvusių parapijonų. Bet apie paprastus atsivertimus paprastai laikraščiai mažai rašo. Dabar neseniai Londone į Katalikų Bažnyčią perėjo žymus anglikonų tarpe, buvęs anglikonų parapijos rektorius G. F. Sharland.

Škotija. Miestelyje Riddle, Lanarkshire, pastatyta nauja bažnyčia, galinti sutalpinti tukstantį sėdinčių žmonių, į šešias savaites laiko. Naują bažnyčią pašventinęs Glasgow'o arkivyskupas Machiatosh.

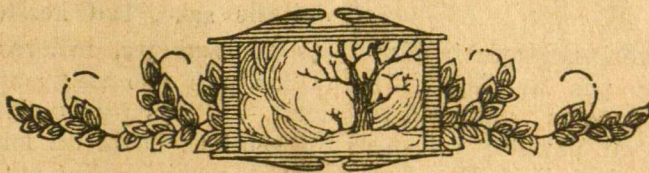
Smagu mums prie progos pažymėti, kad J. E. Glasgow'o arkivyskupas, savo arkivyskupijoje turėdamas keletą tukstančių lietuvių, panorėjo išmokti lietuvių kalbos ir tuo tikslu parsisiųdino sau rankvedžių.

Francija. Pranešama iš Lyon, kad įvyko mitingas Rameau salėje, kurioje telpa 2.500 žmonių. Daugiau tukstančio asmenų nesutilpo į salę. Pas katalikus upas pakilęs. Susirinkimui vadovavo Tėvas Doncoeur. Kalbėtojais su entuziazmu šaukė katalikus į vienybę prieš bendrąjį priešą, -socialistus. "Ko mes reikalaujame, kalbėjo T. Doncoeur, tai laisvės delei teisybės. Tas ko mes norime, tai visų bendroji teisė."

Visas susirinkimas vienu balsu išnešė prie katalikų Federacijos prisidėjimo nutarimą, ir protestą prieš valdančius Franciją socialistus.

Didelis katalikų sujudimas eina visoje Francijoje. Be politinių pažiūrų skirtumo visi katalikai spiečiasi į vyskupijų Sąjungas, o per tas į Katalikų Federaciją.

Mirtis. Paryžiuje mirė garsus katalikas mokslininkas, kanauninkas Roussetot išradęs ir sudaręs eksperimentinę fonetiką. Mirė 78 amžiaus metų eidamas.

Ž I E D E L I A I.

KERŠTO DVASIA.

Misijonoriaus Pasakojimas.

"Laivo" N. 48 ir 49 buvo papasakota, kaip misijonorius, t. Ričardas, išgelbėjo vieną juoduką, Kenfui vardu, iš keršto nagų ir atvertė į tikrąjį tikėjimą. Jis buvo žadėjęs eiti drauge su Kenfui pas jo tautiečius ir pasidaruoti, kad jo giminės (Čobienu) ir kaimynų (Kučienų) viešpataujamas Keršto įstatymas būtų panaikintas. Štai dabar čia papasakojama kaip šis darbas jam vyko.

T. Ričardas ištesėjo savo pažadėjimui, kurį buvo padavęs Kenfui.

Pusanтро metų praslinkus nuo minėto pasakojimo misijų sode, Kenfui grįžo į savo gimtinę (Čobienu), T. Ričardo, Ngofu ir kelių kitų ištikimų asmenų lydimas.

Kadangi Čobienu tarpe buvo jau pasklidusi žinia, kad Baltasis išgelbėjo Kenfui iš Kenčienų nelaisvės, tad jie priėmė T. Ričardą atviromis rankomis.

Misijonorius pasirijo pasinaudoti tuo palankiu Čobienu upu ir įnešė per Kenfui į vyresniųjų Tarybą sumanymą panaikinti gimininio keršto įstatymą. Ta ryboj kilo didelis prieštaravimas. Bet galų-gale pasisekė įtikinti laubiausiai užsispyrusius ir Misijonoriaus įnešimas buvo priimtas ta sąlyga, kad ir Kenčienai sutiktų jį priimti.

Tuo metu Čobienai turėjo pas save nelaisvėje du karžygių iš Kenči giminės. Misijonoriui paprašius, jie tapo paliausuoti.

Su jais Misijonorius, Ngofu ir Kenfui lydimas, nuvyko pas Kenčienus. Jisai manė, kad su pagalba paliausuotų keičienų galės lengvai paveikti į Kenči giminės viršininkus, kad išsižadėtų keršto įstatymo. Kenfui turėjo Čobienu

vardu pareikšti, kad jo giminė panaikino panašų įstatymą.

Iš karto Kenčienai su dideliu nepasitikėjimu priėmė Baltąjį. Bet kuomet jų giminės žmonės, Jakumy ir Benadi, grįžusieji iš Čobienu nelaisvės, pradėjo aukštinti Baltojo misijonoriaus gerumą, drąsą ir išmintį, tai net pats Kenčienų viršininkas Kimani palinko priimti siulomąjį misijonoriaus įnešimą.

Atrodė, kad visas klausimas bus sekmingai išspręstas. Bet štai atsistoja burtininkas Menkinas.

"Kenčienai!" — pradėjo burtininkas — "Ligšiolei pas mus joks reikalas nebuvo sprendžiamas be pasitarimo su burtininku. Jūs nesiteikėti pasiklausti mano nuomonės. Taigi aš pats jums pasakysiu, ką manau, nes taip man liepia dvasios. Benadi ir Jakuma giria Baltąjį. Gerai. Juodu tikrai turi būti jam dėkingi. Bet tai, ką jie čia mums siulo, taikintis su Čobienais, panaikinti kerštą — yra kvailystė.

Jie sako, kad Baltasis yra išmintingas; tai reiškia, Kenčienai nėra tokie? — Baltasis yra drąsus, tad Kenčienai yra bailūs? Baltasis turi gerą širdį, tad Kenčienai ir visi vyriausieji yra negerai? — Baltasis sako, kad keršto įstatymas esąs kenksmingas, nedoras daiktas; tad reiškia mes nuo tiek amžių buvome nedori? — Patys pamastykite, ką čia jums kalbama! O, kokia tai būtų mums gėda, jei mes pamirštumėm atkeršyti už mūsų brolius, kuriuos Čobienai išžudė! Apsis-

varstykite, vyrai, ir darykite taip, kaip pridera Kenčienų karžygiams. Taip pataria jums burtininkas Menkinas.”

Tykus murmėjimas pasigirdo minioje bet niekas nedrįso kalbėti. Visų akys buvo nukreiptos į Baltąjį.

T. Ričardas noriai būtų atsakęs į burtininko kląstingą kalbą, bet jautė, kad, nemokėdamas gerai Kenčienų tarmės, galėtų tik pakenkti ir pradėtą darbą sugadyti.

Benadi, matydamas, kad jo geradėjas tyli, pats pasirijo eiti į ginčus su burtininku. Jisai, budamas kelias dienas su t. Ričardu pas Čobienus, išmoko gerbti ir branginti Baltojo išmintį. Be to jisai girdėjo nuo Ngofu daug įstabių dalykų apie Baltąjį. Taip jau jisai matė, kokią pagarbą reiškė Čobienai t. Ričardui. O juk Čobienai nebuvo kvaili žmonės. Taigi pasidrasinęs Bendi šitai pasprabilo:

“Kenčienai! Žiūrėkite, štai čia sėdi Baltasis, kuris mums gyvastį išgelbėjo. Ar Menkinas būtų turėjęs tiek drąsos? Taigi Baltasis yra drąsesnis už Menkiną ir už daugelį juodųjų. — Šitas Baltasis, aš pats mačiau, per ištisias dienas gali skaityti ir matyti knygoje įvairių dalykų. O kas gi iš mūsų tai pajėgtų daryti? Kad ir Menkinas? Taigi Baltasis yra išmintingesnis už mus visus. — Šitas Baltasis nori, kad mes turėtumėm pakankamai duonos ir mėsos ir delto nori mums duoti derlingą slėnį, o Menkinas trokšta, kad mes nuolat gyventumėm varge ir skurde. Tad kuris daugiau myli mus. Aišku, Baltasis yra mūsų prietelis, —enkinas gi mūsų neprietelis.”

Ir šį kartą nieks neišdrįso tarti žodį Baltojo apgynimui. Baimė burtininko uždarė jems burną, Menkinas jautėsi laimėjęs.

Tuomet Benadi vėl atsiliepė:

“Kenčienai! Žinau, kas jums užčiau pia burną. Širdyje jūs visi sutinkate su manimi, bet drebate prieš šitą vieną žmogų. Jūs bijote jo burtų. — Man gėda dėl jūsų. Gailiuosi, kad grįžau pas jus. Rytoj einu atgal su Baltuoju.”

Benadi pataikė į tinkamą vietą. Jam pabaigus kalbėti, pasikėlė Jakuma ir pareiškė panašiai, kaip ir Benadi. Tuomet giminės viršininkas atsiklausė susirinkimo. Dauguma buvo už Baltojo pasiūlymą.

Tuomet Menkinas pasirijo griebtis paskutinio ginklo. Paprašęs balso, tarė:

“Jei viršininkas ir visas susirinkimas priima Baltojo sumanymą, tai ir aš prisitaikau prie jo. Bet pirmą aš turiu atlikti savo pareigą ir jums pareikšti, kokia yra dvasių valia. Tegul visa kaltė krinta ant jųjų. Už visas nelaimes, kurios ištiks jųjų giminę dėl Baltojo patarimo, atsakysite viršininkas ir jūs. Ne norite manęs klausyti, tai bent paklauskite dvasių.”

Neapsakoma baimė apėmė susirinkusius Kenčienus. Menkinas įkišo savo lazda į žemę ir užbrėžė aplink ratą. Pats gi atsistojęs rato vidury, pradėjo murmėti kažin kokius nesuprantamus žodžius, dėstydamas tuo pat laiku rato pakraščiais burtų ženklus. Paskiau puolė ant žemės ir klausėsi tai dešiniąja tai kairiąja ausimi einančių lyg iš žemės kažin kokių balsų. Atrodė, kad jis kalbasi su kažin kuo, kartais lyg melddamasis, kartais lyg priešindamasis, gi kartais lyg pritardamas.

Tuo tarpu savo kunu burtininkas visas drebėjo. Toliau, atsistojo, paėmė savo bambuso birbinę ir prispaudęs prie ausies, ėjo prie burtų ženklų ir lyg klausėsi kiekvieno jų balso. Ir dvąsios kalbėjo. Susirinkusieji girdėjo kokius tai prislėgtus lyg iš žemės einančius balsus.

Apėjes visus burtų ženklus, Menkinas išsitiesė ir taip prabilo:

“Jūs girdėjote dvasių balsus. Jos yra piktos jums. Jos atsiųs ant jūsų ligų ir gaisrų, kokių dar nesate matę. Daugelis jūsų mirs staigia mirtimi. Kita naktis bus jums baisi naktis “kenata buafu.”

— — — —

Lyg perkunas but trenkęs į susirinkimą.

“Kenata buafu” — sušuko mirtinos baimės apimti vyresnieji.

“Kenata buafu” — prislėgtu balsu pakartojo viršininkas.

Akimirkyje kiemas, kur buvo susirinkę Kenčienai, buvo tuščias. Liko tik t. Ričardas.

Kas dabar daryti? Apleisdamas kiemą, misijonorius pamatė Jakumą, Benadi ir Kenfui, kurie laukė Baltojo.

“Ar labai bijote?” — paklausė t. Ričardas.

“Ag tėve, — bėgkime greičiau, kad neužtikytų mus čia kita naktis. Nes ir tu ir mes ir visi žusime.”

“Na, na, pamatysime. Ateikite pas mane šiandien vakare, bet slapta, kad nieks jūsų nematytų. Pasitarsime drauge, kas reikia mums toliau daryti. Nieko niekam nesakykite, nes kitaip iš tikrųjų žusite dar prieš tą kitą baisiąją naktį.”

“Pirm negu aš jums pasakysiu, kaip reikės mums gintis prieš tą “baisiąją dvasią” — pradėjo t. Ričardas vakare, kai visi jo prieteliai jau buvo susirinkę, — “pasakykite jūs man, ar kas jūsų matė kada nors tą “baisiąją dvasią? — Gal ta, Benadi, esi ją matęs?”

“Ne, bet daug iš mūsų yra matę.”

“Ką gi jie sako apie tą dvasią? Kaip ji atrodo?”

“Daugelis sako, kad ji slenka lyg šešėlis. Kiti sako, kad ji mirgčioja lyg ugnies kibirkitys.”

“Kas daugiau?”

“Kiti sako — nedrąsiai atsiliepė Jakuma — “kad ši dvasia atrodo lyg šmėkla. Turi milžiniškus šikšnosparnio sparnus ir buivolo ragus.”

“Ar tai visa, ką apie ją žinote?”

“Dar kiti sako” — aiškino Benadi — kad “baisioji dvasia” vienu ir tuo pačiu laiku pasirodo keliose vietose ir padega namus ir žudo žmones. Ir žudo taip, kad nėra ženklo nei žaizdos nei ligos. Tai yra iš tikro “baisioji dvasia.”

“Argi dvasia?” — šypsodamasis tarė t. Ričardas. — “Ar ji nors akda pasirodo dienos metu?”

“O ne, niekuomet” — atsakė Benadi ir Jakuma.

“Taigi matote” — tarė t. Ričardas — jei tai būtų dvasia, tai ir dieną galėtų ją kas matyti. Tai nėra jokia dvasia. Tai yra tik persirėdes žmogus.”

Juodukai pastatė akis, lyg kas būtų jiems uždrožęs į galvą. Pažvelgė vienas į kitą su nepasitikėjimu. Juodu didžiai gerbė Baltąjį ir stebėjosi jo išminčiai, bet čia dabar ar tik jisai neklysta Maldaujančiu pažvelgimu juodu prašė misijonoriaus duoti daugiau paaiškinimų.

“Taip, tai nėra dvasia — tarė misijonorius. — “Argi žmogus negali persirėdyti, užsimaskuoti, kad išrodytų lyg žvėris? Argi karžygiai nedaro kartais panašiai?”

“O taip” — tarė visi.

“Argi toliau vienas žmogus negali pasiimti sau į pagelbą dar kitų, su jais susitarti, kad davus ženklą, įvairiose vietose tuo pat laiku padegtų namus, žudytų žmones, šukautų? — Štai tokių tai priemonių imasi burtininkas Meukinas.”

“O aš paklausu jus, ar žuvo nors kada “baisiosios dvasios naktįje” kuris iš burtininko šeimos?”

“Negirdėjau” — išlėto atsakė Bendi, lyg norėdamas ką tai sau prisiminti.

“Ir aš irgi negirdėjau” — patvirtino Jakuma.

“Taigi matote. Viskas tai parodo, kad ta “baisioji dvasia” yra ne kas kita, kaip tik Meukinas.”

Toliau tartasi ilgai ir tylomis. Ja-

kuma ir Bendi išėjo iš misijonoriaus stubos tik anksti rytą.

“Tik nepamirškite” — atsisveikindami, tarė t. Ričardas — “visus persergėti, kad šią naktį nieks neeity iš stubo ir kad visi gerai užsirakintų. Apie mane tegul niekas nesirupina. Aš lauksiu jus grįžtant apie pietus. Tik eikite per užpakalines duris, iš pusės miško.”

(Bus daugiau).

Klausimai ir Atsakymai

Giedojimai.

KLAUSIMAS. Ar tiesa, kad įvairūs per šventas Mišias giedojimai įvesti tik paskutiniaisiais laikais, o Bažnyčios pradžioje buvo tik tylios pamaldos

Ir man labiau patinka laike pamaldų tyła, negu triukšmingi mūsų choro šukavimai. Žmogus negali nei gerai pasimelsti.

S. Vyburis.

ATSAKYMAS. Tamstos paklausime yra dvi dalys. Į abų klausimų paeiliui atsakysime.

1. Tamsta klausia, ar pamaldos su įvairiais giedojimais įvestos neseniai.

Kas-gi buvo taip negudrus Tamstai sakyti? Matyt, kad tas žmogelis neturi daugiau proto už paprastą “biblioną.”

Bažnytinis giedojimas jau žinomas buvo prieš Kristų. Ir Sename Įstatyme skaitome, kaip Dovidas skambindamas ir giedodamas lydėjo Sandaros Skrynią į naują vietą.

Krikščionijos pradžioje matome bažnytinį giedojimą praplitusį. Į Kupiną žmogaus širdis gilaus jausmo veržte veržia-

si per lūpas į Dievo garbės žodžius ir melodiją.

Susirinkę slaptai pirmieji krikščionys požemiuose, garbindavo Dievą savo giedojimu, drąsino tuo vienas kitą prie ištvėrmės, o net vedami kankyti, kartais, arenoje užgiedodavo Kristui himną.

Pirmiau negu atsirado per šv. Mišias paprotys tyliai žmonėms melstis, buvo kitas senesnis paprotys, visiems susirinkusiems dalyvauti savo giedojimu šv. Mišių aukoje.

Kadangi nevysi gali giedoti, tai negalinčius užstoja parapijos choras.

Choro užduotis pagražinti pamaldas, pakelti besimeldžiančių širdį prie Dievo sužadinti visus geriausias širdies jausmus.

Netik praeitis tą liudija, bet ir pati žmogaus prigimtis reikalauja duoti visais galimais budais Dievui garbę. Taigi ir giedojimu.

Giedojimai per pamaldas yra nuo pat Bažnyčios pradžios.

2. Tamsta sakaisi labiau mėgstas ty-

lą pamaldų laikų, kaip jūsų choro giedojimus.

Tas gali būti tiesa. Gal jūsų choras taip neišsilavinęs, kad jautresniam sunku klausyti. Tuomet reiktų choristus raginti prasilavinti.

O gal Tamsta nemėgsti jų dėl to, kad jie buvę kliudę Tamstai melstis. Tas nėra pilnai tiesa. Jie nori pakelti Tamstą prie maldos, o jeigu patsai nedaug bažnytiniame giedojime nusimanai, žinoma choras niekad neįtik.

Atsimink, parapijos choras, ypač geras, tai tikras parapijai papuošalas. Savo dailiu sugiedojimu daug gali įsiai ir prie doros parapijoj pakėlimo prisidėti.

Šv. Marijos Magd. Tepalas.

KLAUSIMAS. Skaitoma Evangelijoje, kad Marija Magdalena patepė Išganytojo kojas kokia tai mostimi. Girdėjau gi kalbant, buvę šv. Šeimynai bėgant į Aigypą pasitaikę sustoti vienoje užkeigoje. Čia šv. Marijai nuprausius Kudikėlį Jėzų, buvę iš to vandens pasidarę kvepianti mostis, kuria buvę Marija Magd. vėliau ir buvo patepusi Išganytojo kojas. Ar tai gali būti tiesa?

V. J.

ATSAKYMAS. Sakoma yra, kad kas klausia, tas neklysta. Gerai darai Tamsta klausdamas sau nežinomų dalykų.

Tiesa yra, kad Marija Magdalena patepė Jėzui kojas brangiu tikrojo nardo tepalu. Pas šv. Joną evangelijoje apie tai skaitome: "Šešiomis dienomis pirm

Velykų Jėzus atėjo į Betaniją, kame gyveneno buvęs numiręs ir Jėzaus prikaltašis Lozorius. Tenai jam padaryta pokylis. Morta tarnavo, Lozorius buvo vienas iš sėdėjusių draug su juo prie stalo. Marija gi ėmė brangaus tikrojo nardo tepalo svarą, patepė Jėzaus kojas ir nušluostė jo kojas savo plaukais. Namai pasidarė pilni tepalo kvapo" (Jo. 12, 1-3.)

Nardo tepalas, kuriuomi patepė Marija Magdalena Išganytojo kojas, daromas yra iš nardo žolės. Ji yra iš valerinių žolių šeimynos. Auga labiausiai rytų Indijoje, o kitur mažiau. Todėl ir padarytas iš tų žolių tepalas yra labai brangus.

Kad šventoji Šeimynėlė bėgo Aigypą, yra tikra tiesa. Bet kad būtų pasitaikę šv. Šeimynėlei pakeliui rasti užkeigos namą, šv. Evangelijose nieko neminima. Žinoma, kad tas galėjo būti. Ir gi galėjo būti, kad jeigu šv. Panelė rado tokią užkeigą, tai pasinaudojus proga nuprausė Jėzų.

Bet kad iš to vandens būtų tikrojo nardo tepalas pasidaręs, o dar labiau, kad tas iš vandens pasidaręs, tepalas būtų išbuvęs per 33 maždaug metus ir Marijos Magdalenos būtų buvęs pirktas, — gali Tamsta tiems pasakojimams netikėti. Apie tai nei žodelio nėra šv. Rašte. O kita atsimink, Dievas bereikalo nedaro stebuklų. Stebuklus Jėzus darė tik ten, kur matė, kad iš to bus didesnė Dievo garbė, žmonėms nauda.

Lietuvos Žinios.

Kals sidabrinčius pinigus. Ministrų Kabinetas priėmė įstatymo projektą sidabro pinigams kalti. Numotoma kalti 8 milijonus sidabrinčių monetų. Iš jų 4 milijonai po 1 litą, 3—po 2 litu ir 1—po 5 litus.

Kiek žmonių važiuoja uždarbiaut Prancuzijon. Prancuzų vyriausybė, mūsų valdžios prašoma, atsisakė laiduoti statomas prancuzų bendrovės sąlygas samdomiems darbininkams laukų darbams Prancuzijoje. Todel ir mūsų vyriausybė negalėjo imti atsakomybės už galimas pasekmes. Pradžioje atsirado nemaža žmonių, norinčių važiuoti Prancuzijon, bet kada patyrė, kad lauko darbai bus netokie, kokius mes suprantame vadindami šiuo žodžiu, bet teks lyginti išraustus laukus karo metu, kur daugybės granatų yra ir kas valanda gresia gyvybei pavojus, tai ir sutikę važiuoti pradėjo svyruot. Viso jų yra tik 22 žmonės.

Kiek bedarbių Kaune. Pastaruoju metu jų skaičius padaugėjo iki 700. Miesto valdyba jau surado būdą bedarbių klausimą išrišti. Ji mano gauti iš valdžios 300.000 litų paskolą ir už šiuos pinigus šią žiemą pradėti lyginti žemę Kaukno ir Eimučio gatvėse. Tuo budu bus aprupinti darbų bedarbiai.

Šv. Tėvo prelatas. Lapkričio pradžioje prelatas Grigaitis, Universiteto profesorius, pakeltas į Šv. Tėvo prelatus.

Baigia savo dienas Kauno arklių tramvajus. Be galo senų laikų pada-

ras ir šio amžiaus sostinių retenybė, vieno arklio jėgos velkamas vagonas šio mėnesio gale baigia savo dienas ir keliauja į muziejų, kame bus istorinė retenybė. Apie Naujus Metus amžiną atilsį arklių tramvajaus linija žada vaikščioti aštuoni dideli vagonai, varomi benzino motorų ir apšviečiami elektros. Vagonus dirbs Amer. Lietuvių Prekybos bendrovė.

Naujas radinys Kauno pilies požemy. Kasinėjant senovės Kauno pilies griuvėsiuose atkastam požemy, rasta moteriški bronziniai karoliai labai dailaus darbo žiedeliais papuošti. Karoliai — 12 ar 13 amžiaus, greičiausia romėnų ar vokiečių darbo. Karoliai galėjo tokian gylin patekti įgriuvus piliai ar žuvus kokiai nors moteriai daug šimtų metų atgal. Karoliai padėti Archeologinės komisijos muziejuje.

Nebus siunčiami Amerikon laišakai be ženklų. Daugelis piliečių siunčia laiškus savo giminėms Amerikon be pašto ženklų. Tokie laišakai daro didelių nuostolių Lietuvos paštui. Del šios priežasties daugiau tokie laišakai nebus siunčiami adresatui, bet palikti vietos pašto įstaigoj, kad gražinus juos siuntėjui.

Karių pensijų įstatymas. Ministrų Kabinetas gruodžio 10 d. priėmė įstatymo projektą, kuriuo einant nustatoma kariams pensijos. Pensijų normos nustatoma imant paskutinių metų vidutinę mėnesinės pagrindinės algos ir atlyginimo už laipsnį. Karininkams, karo valdininkams ir karo kapelionams

pensija numatoma per 20 tarnybos metų 50% sakytos sumos. Karo lakunams pensijos pradeda mokėti po 12 tarnybos metų ir siekia 50% sakytos sumos.

Konsulų konferencija. Nesenai Kaurne buvo Lietuvos konsulų užsieniuose

konferencija, kurioje susipažinta su užsienio prekyba ir nustatyta keliai, kuriais konsulai galėtų šią prekybą rupintis. Be to, užmėgsta ryšiai tarp konsulų ir žymesnių Lietuvos piniguočių, prekybininkų ir pramoninkų.

AUKSINĖ GYVENIMO SAULĖLEIDA

Dauguma mūsų kostumerių rašo mums, kad jei jie turėdami po septynias dešimtis ir aštuoniasdešimtis metų šiandien gėrisi savo auksiniu amžium taip, kaip visi kiti gėrisi auksine saulėleida po tobulai dienai, tai tiktai dėka TRINER'S BITTER VYNUI. Jie turi didelį pasitikėjimą šiuo vaistu ir tą pasitikėjimą paliks savo vaikams. Štai ką vienas iš mūsų kostumerių rašo: "Mano tėvo viduriai buvo blogame padėjime, bet jam pradėjus vartoti TRINER'S BITTER VYNĄ, tuojaus jo viduriai pasitaisė." Mr. Matt Molek iš Silberbow, Mont. Panašių laišku mes gauname kasdieną.

Pasitenkinę kostumeriai, tai JOSEPH TRINER KOMPANIJOS Chicago, Ill. didelis pasididžiavimas. TRINER'S BITTER VYNAS po 34 metų savo populiariškumo užima pirmą vietą beveik visose šeimynose. Jis yra geriausias vaistas nuo galvos skaudėjimo, blogo apetito, negrumuliavimo, nerviškumo ir kitų vidurinių ligų.

Visuomet turėk butelį savo namuose!

(Aprg.).

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

3238 So. Leavitt Str. Chicago, Ill.

NOREDAMI Pirkti, Parduoti Ar Mainyti
Visados Kreipkitės Pas Mus. Tas Jums Bus
Ant Naudos.

S. L. FABIONAS CO.
INVESTMENTS REAL ESTATE
INSURANCE

809 W. 35th Str., Chicago, Ill.

Tel. Boulevard 0611 ir 0774

Padarom Pirkimo ir Pardavimo BASTUS.

Pasiekimamai skambinti pėnigais ir
Pardomam Latvakaroms.